

ଅମର ସିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ବନାମ

ଆଜମେର ସିଂ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ଜୁଲାଇ 11, 1994

[କୁଳଦୀପ ସିଂ ଏବଂ ଯୋଗେଶ୍ୱର ଦୟାଲ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିସ୍ୱୟ]

ହରିୟାଣା ଜମି ମାଲିକାନା ସୀମା ଅଧିନିୟମ, 1972 - ଧାରା 12 (3) - ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କଠାରେ ବଳକା ଜମିର ନ୍ୟସ୍ତୀକରଣ - ପଞ୍ଜାବ ଜମି ଧାରଣ ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 1953 ଅନୁଯାୟୀ ବଳକା ଜମି ଭାବେ ଘୋଷିତ ଅଞ୍ଚଳ - 1961/62 ରେ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଚୁଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଛି - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା : ପୁନର୍ବାର ବିଚାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ - ଅତିରିକ୍ତ ଜମିର ଅନୁପଯୋଗ ଏବଂ ତାହାର ଦଖଲ ଜମି ମାଲିକଙ୍କ ନିକଟରେ ଅବ୍ୟାହତ ରହିବା - ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହେଲା : ଏହାଦ୍ୱାରା କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ସୃଷ୍ଟି ହେବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପିତା 'M'ଙ୍କ ବିରୋଧରେ ପଞ୍ଜାବ ଜୁମି ଧାରଣ ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 1953 ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କର 61ଟି ମାନକ ଏକର ଏବଂ 9 ଯୁନିଟ୍ ଜମି ଥିଲା । ଦେଝାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 'M' ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଜମିର ବଣ୍ଟନ କରି ଏକ ବିଭାଜନ ଡିକ୍ରି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହାକୁ ବିଚାରକୁ ନେବା ପରେ, ଜିଲ୍ଲାପାଳ, 'M'ଙ୍କ ମାଲିକାନାଧୀନ 9 ଏକର ଏବଂ 3-3/4 ଯୁନିଟ୍ ଜମିକୁ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ।

ହରିୟାଣା ଜୁମି ଧାରଣ ସୀମା ଅଧିନିୟମ, 1972 ର ଧାରା 12 (3) ଅନୁଯାୟୀ, ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଅତିରିକ୍ତ ବୋଲି ଘୋଷିତ ଜମି 24.1.1971 ତାରିଖରୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ତଦନୁସାରେ, ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲରୁ ବେଦଖଲ କରାଯାଇ ତାହାର ଦଖଲ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ଏହାକୁ ଆପତି କରିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ, ସେ ରାଜସ୍ୱ ଅଭିଲେଖର ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଉପଖଣ୍ଡ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଏହି ଆବେଦନକୁ ଏହି ଆଧାରରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ, 1961/1962 ମସିହାରେ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅତିରିକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ସମୟରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେଝାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଭାଜନ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଆଇନଗତ ଆଦେଶକୁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ବିଚାରକୁ ନିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତା ଉକ୍ତ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏକକ ବିଚାରପତି ସେହି ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି ସକ୍ଷମ ପ୍ରାଧିକାରୀଙ୍କ ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏକସ୍ୱ ପତ୍ର ଅପିଲକୁ ଖାରଜ କରିଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଏହି ଅପିଲ କରାଯାଇଛି ।

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ,

ଅମର ସିଂ ବନାମ ଆଜମେର ସିଂ [ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, କୁଲଦୀପ ସିଂ]

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ : 1. ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିବା ସମୟରେ କ୍ଷେତ୍ର ତୁଟିରେ ପଡ଼ିଥିଲେ, କାରଣ ପଞ୍ଜାବ ଜମି ଧାରଣ ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 1953 ଅନୁଯାୟୀ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ 1961/1962 ରେ ତୁଟାନ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ହରିୟାଣା ଭୂମି ଧାରଣ ସୀମା ଅଧିନିୟମ, 1972 ଅନୁଯାୟୀ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିକୁ ପୁନର୍ବିତର କରିବା ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ ।"

ଯଶବନ୍ତ କୌର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ, (1977) P.L.J. 230, ବିଶିଷ୍ଟ ।

2. କେବଳ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ଏହା ପ୍ରଥମ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ରହିଥିବାରୁ ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ । ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (3) ର ଭାଷା ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ କ୍ଷେତ୍ର । ଏହା ଅନୁଯାୟୀ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା । ନ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ତାରିଖ (23 ଡିସେମ୍ବର 1972) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିର ଅନୁପଯୋଗ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ରଖେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଶ୍ରୀମତି ଭଗବତୀ ଦେବୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ, (1994) 1 Scale 861, ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ।

ଦେଖାନୀ ଅପିଲୀୟ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାରୀତା : ଦେଖାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 3146/1989 ।

ଏଲ୍.ପି.ଏ. ସଂଖ୍ୟା 391/1987 ରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ତା 3.11.87 ରିଖର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍.କେ. ଜୈନଙ୍କ ପାଇଁ ଭି.ସି. ମହାଜନ, କେ.ଜି. ଭଗତ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏସ୍.କେ. ବିସାରିଆ ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, କୁଲଦୀପ ସିଂହଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

ଏଠାରେ ଅପିଲରେ ଉତ୍ତରଦାତା ଥିବା ଆଜମେର ସିଂଙ୍କ ପିତା ମାରୁ ରାମ (ମୃତ) ଜଣେ ବଡ଼ ଜମି ମାଲିକ ଥିଲେ । ପଞ୍ଜାବ ଜମି ସୁରକ୍ଷା ଅଧିନିୟମ, 1953 (ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ) 15 ଏପ୍ରିଲ, 1953 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ସେହି ଦିନ ମାରୁ ରାମଙ୍କ ପାଖରେ 61ଟି ମାନକ ଏକର 9 ଯୁନିଟ୍ ଜମି ଥିଲା । ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଦେଖାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ଵାରା ଏକ ବିଭାଜନ ଡିକ୍ରି ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା ଯାହା ଆଧାରରେ ମାରୁ ରାମଙ୍କ ଅଧିକାର ତାଙ୍କ ଏବଂ ତାଙ୍କ ତିନି ପୁଅ ପୃଥ୍ଵୀ ସିଂ, ସୁରଟ ସିଂ ଏବଂ ଆଜମେର ସିଂଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବଣ୍ଟନ

ସୁପ୍ରିମ କୋର୍ଟ ରିପୋର୍ଟସ୍ [1994] SUPP. 1 S.C.R.

କରାଯାଇଥିଲା । ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ କର୍ଷୀଲର ରାଜ୍ୟପାଳ 10 ମାର୍ଚ୍ଚ 1961 ରେ ମାରୁ ରାମଙ୍କ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଦଖଲରେ ଥିବା 9 ଏକର ଏବଂ 3-3/4 ଯୁନିଟ୍ ଜମିକୁ ଅତିରିକ୍ତ ବୋଲି ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । କର୍ଷୀଲର ଜିଲ୍ଲାପାଳ ବିଭାଜନ ଡିକ୍ରି ଏବଂ ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରଖାଯାଇଥିବା ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟକୁ ବିଚାରକୁ ନେଇଥିଲେ । ମାର୍ଚ୍ଚ 10, 1961 ତାରିଖର ଆଦେଶ ବିରୁଦ୍ଧରେ, ମାରୁ ରାମଙ୍କ ତିନି ପୁଅ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯାହା କର୍ଷୀଲର ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଯୋଗ୍ୟତା ଉପରେ ଶୁଣାଣି କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ 26 ଜୁଲାଇ 1962 ତାରିଖର ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ମାଧ୍ୟମରେ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଆଜମେର ସିଂହ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଉପସ୍ଥିତ ବିଦ୍ଵାନ ଓକିଲଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଏହା ବିବାଦିତ ନୁହେଁ ଯେ 10 ମାର୍ଚ୍ଚ 1961 ଏବଂ 26 ଜୁଲାଇ 1962 ତାରିଖର ଆଦେଶଗୁଡ଼ିକ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ହୋଇଛି ।

ହରିୟାଣା ଜମି ଧାରଣ ସୀମା ଅଧିନିୟମ, 1972 (ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମ) 23 ଡିସେମ୍ବର 1972ରୁ ଲାଗୁ ହୋଇଥିଲା । ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ ଥିବା ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମର ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 33 ଦ୍ଵାରା ନାକଚ କରାଯାଇଥିଲା । ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (3), ଯାହା ଏଥିରେ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ତାହା ନିମ୍ନରୂପେ ଉଦ୍ଧୃତ କରାଯାଇଛି : -

"12(3). "ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳ କିମ୍ବା ଭଡ଼ାଟିଆଙ୍କ ଅନୁମୋଦିତ ଅଞ୍ଚଳ ଏବଂ ପେପସୁ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳ, ଯାହା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇନାହିଁ, ସେଗୁଡ଼ିକ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖରୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ଏବଂ ଯେଉଁ ଅଞ୍ଚଳଗୁଡ଼ିକ ପଞ୍ଜାବ ଆଇନ କିମ୍ବା ପେପସୁ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ତାରିଖ ପରେ ଘୋଷିତ ହେବ, ସେଗୁଡ଼ିକ ଘୋଷଣାର ତାରିଖରୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ନିକଟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବ ।"

ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (3) ର ଭାଷାରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦିନ (24 ଜାନୁଆରୀ 1971) ଠାରୁ ରାଜ୍ୟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସ୍ଵର୍ଗତ ମାରୁ ରାମ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିଭୁକ୍ତ 9 ଏକର ଏବଂ 3-3/4 ଯୁନିଟ୍ ଜମି, ଯାହା 1961/1962 ମସିହାରେ ଅତିରିକ୍ତ ବୋଲି ଘୋଷିତ ହୋଇଥିଲା, ତାହା ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମର ଧାରା 12 (3) ଅନୁଯାୟୀ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ନ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଅଧୀନରେ ଥିବା ଉକ୍ତ ଜମି ଅପିଲକାରୀ ଏବଂ ଉତ୍ତରଦାତା 3 ଏବଂ 4 ଜୁ 1981 ମସିହାରେ ଆବଶ୍ୟକ କରାଯାଇଥିଲା । ଆଜମେର ସିଂହ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ଜମିରୁ ବେଦଖଲ କରାଯାଇ ତାହାର ଦଖଲ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । ଆଜମେର ସିଂହ-ଉତ୍ତରଦାତା, କୁରୁକ୍ଷେତ୍ରର ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ପୁନରୀକ୍ଷଣ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରି ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ କରାଯାଇଥିବା ବଦଳକୁ ଆପଣ କରିଥିଲେ । 1982 ମସିହା ମେ 26 ତାରିଖରେ ଜିଲ୍ଲାପାଳ ତାଙ୍କ ଆଦେଶ ମାଧ୍ୟମରେ ଏହି ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ । ଜିଲ୍ଲାପାଳ ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ

ଅମର ସିଂ ବନାମ ଆଜମେର ସିଂ [ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି, କୁଲଦୀପ ସିଂ]

ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ମାରୁ ରାମ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଚାଲିଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ 1961/1962 ମସିହାରେ ତୃତୀୟତା ହାସଲ କରିସାରିଥିବାରୁ, ଏହାକୁ ପୁନର୍ବାର ବିଚାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆଜମେର ସିଂହ ଆନେସର ଉପଖଣ୍ଡ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ରାଜସ୍ୱ ଅଭିଲେଖ ସଂଶୋଧନ ପାଇଁ ଆଉ ଏକ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ଆବେଦନ ଦେଖାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର 16 ଜୁନ 1958 ତାରିଖର ବିଭାଜନ ଡିକ୍ରି ଆଧାରରେ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା । ଉପଖଣ୍ଡ ଅଧିକାରୀ 1961/1962 ମସିହାରେ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅତିରିକ୍ତ ଅଞ୍ଚଳ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ସମୟରେ କର୍ଣ୍ଣାଲର ଜିଲ୍ଲାପାଳଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦେଖାନୀ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଡିକ୍ରିକୁ ପୂର୍ବରୁ ବିଚାର କରାଯାଇଥିବା ଆଧାରରେ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଆଜମେର ସିଂ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକକ ବିଚାରପତି ସେହି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି ସକ୍ଷମ ପ୍ରାଧିକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପକ୍ଷରେ କରାଯାଇଥିବା ଜମି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆଦେଶକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, *ଯଶବ୍ରତ କୌର ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ*, (1977) P.L.J. 230 ମାମଲାରେ ପଞ୍ଜାବ ଏବଂ ହରିୟାଣା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ପୂର୍ବ ବିଚାରପୀଠର ରାୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।

ଆମେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲଙ୍କ କଥା ଶୁଣିଛୁ । *ଯଶବ୍ରତ କୌରଙ୍କ ମାମଲା* (ଉପରୋକ୍ତ) ର ନିଷ୍ପତ୍ତି ଆଧାରରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କ୍ଷଷ୍ଟ ତୁଟିରେ ପଡ଼ିଥିଲେ । ଉକ୍ତ ମାମଲାଟି ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ସହିତ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ନୁହେଁ । ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ଏହା ବୁଝିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନକୁ 1961/1962 ମସିହାରେ ହିଁ ତୃତୀୟତା କରାଯାଇଛି । ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁସାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିକୁ ପୁନର୍ବାର ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ହରିୟାଣା ଅଧିନିୟମରେ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ ଧାରଣା ଆଧାରରେ ବିଦ୍ୱାନ ବିଚାରପତି ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଏକସ୍ୱ ପତ୍ର ବିଚାରପୀଠ ମଧ୍ୟ ଅପିଲକୁ ଯଥାର୍ଥ ବିଚାର ନ କରି, ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ହିଁ ଖାରଜ କରିଥିଲେ ।

ଆଜମେର ସିଂ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଦ୍ୱାନ ଓକିଲ ଯୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି ଯେ, ଯଦିଓ ମାରୁ ରାମଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଚାଲିଥିବା ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନ 1961/1962 ମସିହାରେ ତୃତୀୟତା ହୋଇଥିଲା, ତଥାପି ଉକ୍ତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିର ଦଖଲ 1981 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଜମେର ସିଂ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ପାଖରେ ରହିଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସେହି ଦଖଲ ଅପିଲକାରୀଙ୍କୁ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା । କେବଳ ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ତାହା ଆଜମେର ସିଂ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ଦଖଲରେ ରହିଥିବା କାରଣରୁ, ଆଇନଗତ ସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କରେ କୌଣସି ପ୍ରଭେଦ ସୃଷ୍ଟି କରିବ ନାହିଁ । ଧାରା 12 (3) ର ଭାଷା କ୍ଷଷ୍ଟ ଏବଂ ଅସ୍ପଷ୍ଟତାହୀନ ଅଟେ । ଏହା ଅନୁଯାୟୀ, ପଞ୍ଜାବ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଘୋଷିତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମି ରାଜ୍ୟ ନିକଟରେ ନ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା । ନ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ତାରିଖ (23 ଡିସେମ୍ବର 1972) ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତିରିକ୍ତ ଜମିର ଅନୁପଯୋଗ କୌଣସି ପ୍ରଭାବ ରଖେ ନାହିଁ ଏବଂ ଏଥିରେ କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ନାହିଁ । ଆମେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ମତ *ଶ୍ରୀମତୀ*

ସୁପ୍ରିମ କୋର୍ଟ ରିପୋର୍ଟସ୍ [1994] SUPP. 1 S.C.R.

ଭରାଣ୍ଡା ଦେବୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ ବନାମ ହରିୟାଣା ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟଜଣେ, (1994) 1 Scale 861
ମାମଲାରେ ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଦ୍ଵାରା ସମର୍ପିତ ହୋଇଛି । ତେଣୁ, ଆମେ ଏହି ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି, ଉଚ୍ଚ
ନ୍ୟାୟାଳୟର ବିଦ୍ଵାନ ଏକକ ବିଚାରପତିଙ୍କ 23 ସେପ୍ଟେମ୍ବର 1987 ତାରିଖର ଆକ୍ଷେପିତ ରାୟକୁ ଏବଂ 3
ନଭେମ୍ବର 1987 ତାରିଖର ଏକସ୍ତ ପତ୍ର ବିଚାରପୀଠର ଆଦେଶକୁ ମଧ୍ୟ ବାତିଲ୍ କରୁଛୁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ
ଆଜମେର ସିଂଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ଦେଖାନୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 163/1986 ଖାରଜ
ହୋଇଛି । ଅପିଲକାରୀ ତାଙ୍କ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ହେବେ, ଯାହାର ପରିମାଣ ଆମେ 11,000 ଟଙ୍କା ବୋଲି
ଆକଳନ କରିଛୁ । ଏହି ଖର୍ଚ୍ଚ ଉତ୍ତରଦାତା-ଆଜମେର ସିଂଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପଇଠ କରାଯିବ ।

ଜି.ଏନ୍.

ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ଵୀକରଣ

“ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ
ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର
କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ
ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।”

ଭାଷାନ୍ତର :

ରଶ୍ମିତା ମୁର୍ମୁ,

ଅନୁବାଦିକା,

ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।